

«Rákóczi járt erre . . . Egy zivataros, téli éjjelen történt, hogy Rákóczi Ferenc, Magyarország és Erdély nagy fejedelme, bekopogtatott a kolostor kapuján. A labancok elől menekült, s a templom magas tornyában töltött el egy éjet . . . »

A Tátrák kapujában fekvő Poprádról két órányi unalmas döcögés egy kis pircs vonaton, s az ember Podolinba érkezik. Hatalmas fagyár, két-három feldolgozó üzem, modern utcasor, villákkal, emeletes házakkal — ez az első benyomás. azután ha a város közepére ér az ember, a Fő tér kapujában meg kell torpannia, mert a betonutat macskakövek váltják fel, a modern házakat régiek — s az utas felsőhajt: célhoz jutott — Krúdy színpadára lépett.

A kitünő író négy esztendeig a podolini algmnázium diákja volt, s annyira megszerette ezt a különös négy nyelvű várost, hogy első regényének színhelyévé tette. A német — szlovák — magyar — lengyei Podolinba kísértet-históriát álmódott, s ha a történet alapja egy vándormotívum is, a szereplők alighanem podolini emberek. Riminszky Kázmér, Marczinkáné, Dócziné, Ancsurka, a vén Mik, Kavaczký és a »Podolini kísértet« többi hőse — ha egyáltalán élt — már rég a föld alatt van, s már több mint nyolcvan esztendeje annak is, hogy Krúdy Gyula első ízben megfordult Podolinban. E majdnem századnyi idő mindent megváltoztatott, épp ezért nincs könnyű dolga a Krúdy-rajongónak, amikor a hajdani hangulatokat igyekszik visszakeresni.

A furmányos-szekerek helyett, melyek benépesítették Krúdy világát, ma autók járnak, — és mégis, a felszín alatt, ime, ott él a régi Podolin.

Krúdy

«Podolini háromszáz esztendő házak között, amelyek a piacteret négyszög alakban határolják . . . »

Szimpadán

(Kép és szöveg Fenyves György — az idézetek Krúdy Gyula:
„Podolini kísértet” című művéből valók)

»A kapu száz esztendő óta nyitva volt állandóan és csupán a hagyományok iránt való kegyeletes szokásból slibakoltak a ház előtt...«

